

πονεμένες αποστάσεις.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

"Άσε νά μ'ὀ
νὰ ξαναφέρω τὰ ὄνειρά μου
στὴν ἀποκατάστασή τους
ἔχει ὅπου διαχειμάζουν
μὲ τὰ σκυλιὰ.

Οὐγκο Φάζολο

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΨΩΣ

...σὲ μᾶς ἴσω
θὰ ταιριάζει μόνο νὰ ζητᾶμε τὴ χάρι
ἔχει ὅπου ἀκόμα αὐτὴ κυβερνάει, πάνω στὸ
λαμπρὸ
δρόμο σὲ μοναξιά τῆς ἀγάπης
μέσ' στὰ διατεταγμένα διαστήματα, μέσ' στὴ
σιωπὴ
ἔκει ὅπου τὸ πνεῦμα ἢ φωνὴ μας
ζητεῖ τὴ μέρα γιὰ ὅλους, μέσ' στὴν ἀγνή
«γλῶσσα ποὺ ὑπερέχει τοῦ πόνου».

Νάτ Σκαμμάκκα

ΛΠ' ΤΑ «ΣΥΝΤΟΜΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ»

Διάλεξα ἓνα μέρος
κι ἐπιβεβαιῶω τὸν ἑαυτὸ μου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ Β'

Πήτερ Πόρτερ (1929)

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΔΩ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

[«Υπαιτιγμός» στὴν ἐξέλιξη τοῦ Γερμανοῦ
Συμβολιστῆ ποιητῆ Ράινερ Μαρία Ρίλκε
(1875—1926). 'Ο Ρίλκε ἔμενε συχνὰ στὸν
πύργο τοῦ Ντουίνο στὴν Ἀδριατικὴ, μὲ
πρόσκληση τῆς προστασίας του, Πριγκί-
πισσας Μαρί φὸν Τούρν οὐντ Τάξις. 'Η
πασίγνωστη σειρά ποιημάτων του, οἱ «Ε-
λεγείες τοῦ Ντουίνο», ὀνομάστηκαν ἔτσι
ἀπὸ αὐτὸ τὸν τόπο].

✱

'Η φράση Ἀντωνία εἶν' ἓνα λάχανο:
"Ἄν ἤμουνα σκυλῆκι θὰ τῆς ἄνοιγα μιὰ τρύ-
πα.

'Εδὼ φέρουν τὸ γάλα ἀπὸ ἓνα ἰδιωτικὸ μο-
νοπάτι.

Γλιστερὸ σὰ σάλιο — τὰ θεϊκὰ τῆς χέρια.
Φτιάνουν ἀπ' αὐτὸ γαλατερὴ ποτιγύγα. Φύσα,

μικρὸ ἄνεμο,
Τράβα μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ χαρτονεῖα θά-
λασσα,

Εἶσαι προσαρμωμένος ὅπως αὐτὰ τ' ἀμπέλια
Ποὺ πολεμᾷ νὰ σηκωθοῦν μὰ ἴντσα πάνω
ἀπὸ τὴ γῆ

Εἶσαι ἀπεσταλμένος τῆς Χρυσῆς Δημοκρατίας,
Γι' αὐτὸ συνέχισε νὰ φυσᾷς γιὰ μένα — τὰ
λουλούδια μας βλέπουν τὸν ἴδιο δρόμο,

"Ἄν ἤμιον καλὸς ποιητὴς θὰ περπάταγα πάνω
στὴ θάλασσα.

ἐξέφρασα τὸ λόγο μου

κι ἐπιβεβαιῶω τὸν ἑαυτὸ μου
"Ἐφερα στὸ χαρτί, στὸ μελάνι σ' ἓνα ἐκδότη
τὶς σκέψεις μου, τὰ λόγια μου
κι ἐπιβεβαιῶω τὸν ἑαυτὸ μου
λέγοντας τοῦτος εἰμὶ ἐγὼ
τὸ ἔδαφος τοῦ ἑαυτοῦ μου.
'Ἐστὶ πρέπει νὰ εἶσαι ἐκεῖ — ὄχι ἐδῶ
ἐγὼ πρέπει νὰ εἰμαι ἐδῶ — ὄχι ἐκεῖ.

Φελίτσε Μαστρογιάννι

✱

Ζεῖ ἡ ἀρχαία ψυχὴ μου
ἐκεῖ ὅπου ὁ κόλπος τῆς γῆς μου
σὰ δελουδο ἀπ' τὶς ἐλιές
ἀνοίγει μ' ἀρχαῖους ἀμφορεῖς
φτερὰ τὸν θεὸν καὶ χοροὺς τὼν ὑμνίων
σὲ μαγεμένα μάτια.

✱

'Ἐκεῖ βαθεῖς ἀναπνοές
ἀπὸ μυθικὲς πλῆμνιες
σὲ δωμους θαμένους ἀπὸ τσουκνίδες
σὲ οὐράνια μεσοστύλια
μετέωρα στὶς ἀλλεπάλληλες κρούσεις
τὼν θαλασσινῶν ἀνεμῶν.

ΜΕΤ. Φοῖδος Δέλφης

Στ' ἀλήθεια ἡ θάλασσα εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ
μάτια.

"Ἄν ἀπὸ πνιγμένους ψαράδες ἡ χωριάτης
Συνθηθισμένους στὰ σκληρὰ παζάρια τὼν ἀγίων
Δὲ μπορῶ νὰ πῶ. "Ἄν θὰ ὑπάρχει
Ταχυδρομεῖο ἀπ' τὸ Παρίσι ἢ ἔστω μπρόκολα
Γιὰ δεῖπνο εἶναι ἀμφίβολο. Τὸ καπέλλο μου
φύσηξε μακριὰ τὸν πλανήτη,
Γονάτισα κοντὰ στὴν ἀπειρη ἀμμο τὼν ἀ-
στεριῶν

Καὶ προσενήθηκα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώ-
πους. "Ὀντας Γερμανός, ἔχω περίσσεια
ψυχῆς.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, γιατί κλαίω μέσα σ' αὐτὸ τὸν
κῆπο;

'Αρνόθωμι νὰ πεθᾶω μέχρι νὰ ξανάρθουν στὴ
μόδα οἱ γκέτες.

'Ἄπ' αὐτὸ τὸν πυργίσκο ἡ Ἀδριατικὴ
Καίει κατὰ κατὰ στὰ μονοπάτια τὼν κάτερ-
γων μέχρι τὴν πεπαισμένη Ραγκούζα,
Πόσο παρὰξένο ποὺ μπορεῖ νὰ ξεπλύνει τὰ ἀ-
νομήματα.

'Ο κόσμος ἔρχεται ξηλωμένος στὶς ραφές.
"Ὀλη μέρα χτὲς εἶχα τὴ γέυση τοῦ καιροῦ
Στὸ στόμα μου, εἶδα τὶς νότες τοῦ Μπετό-
βεν

Νὰ κείτονται στὸ χῶμα, ἀπ' τὸ χωνὶ
'Ἐνὸς γραμμοφῶνιν ἀκουσα τοῦ Κριβέλλι τὰ
ἀγγοῦρια

Νὰ κλαίει γιὰ χρωμάτισμα. Στὰ μάτια μὲς
ἀδέσποτης σκύλας

Σκελετωμένης ἀπ' τὴν αἶνα, δωρεῖς ἀπ' τὴν
ἐγκυμοσύνη,